

Nutné vyrovnání.

Zde na zemi má být konečně k blahu lidstva a v **pravém** smyslu přísně splněn také Bohem chtěný prazákon stvoření, zákon vyrovnání, který doposud zůstal nejen nepovšimnut, nýbrž byl v samolibém zaslepení považován dokonce za nekřesťanský a neušlechtilý.

Lidstvo s jen pozemskými představami snažilo se v tom zase jednou zlepšovat dokonalost vůle svého Stvořitele a našlo pro tuto domýšlivost také brzy třpytící se pláštík. Byl nazván **soustrastí!** Soustrast, která nemá nic do činění s milosrdenstvím Samaritána, kterému kdysi Ježíš Kristus učil v podobenství.

Milosrdenství je velikost ducha, soustrast je farizejství!

Soustrast byla vytvořena rozumem jako znetvořený obraz milosrdenství. Člověk, který ji poskytuje, se chce zalíbit, být obdivován nebo je při tom veden chytrostí.

Avšak přijímající **požaduje** nebo **očekává** ji v mnoha případech jako samozřejmost, z pohodlnosti a závisti, která se může vystupňovat až k nenávisti.

Avšak to všechno je proti neúprosnému Božímu zákonu, podle kterého jen v **dávání** smí nastat přijímání! Musí v tom být věčné vyrovnání, které jedinečně vytváří pohyb, tím udržuje zdravot a svěžest a podmiňuje tak pokrok v neustálém vývoji a přináší vzestup i plnou harmonii v pravém smyslu! Jen tam, kde se dávání a přijímání udržuje zcela přesně v rovnováze, nastává také mír a

štěstí! Takový je Boží zákon, který udržuje a podporuje celé stvoření.

Každý nesoulad v tom vlivem změny tohoto zákona musí přinést zlenivění nutného pohybu, ochabnutí, úpadek, zastavení všeho, co je v tomto stvoření. A tím nesvár, nemoc a smrt! Tím opět povstává závist, nenávist, loupež, vražda a všechno zlo, které se dnes ukazuje a bude narůstat až k zhroucení jakékoliv naděje, jakéhokoliv snažení.

V tom musí podle vůle Boží nastat neúprosná změna! **Jedině dávání podmiňuje přijímání!** Kdo není ochoten dávat, nesmí také přijímat, to znamená, nemá mu být také nic darováno! Slovo také ne, to chce být **získáno!** Jinak je to nezdravé a nemůže to nikdy přinést štěstí, i když se to chce pozemsky tak jevit; neboť je to proti Božímu prázákonu stvoření!

V prvním okamžiku se vám to zdá přísné a tvrdé. Avšak to je právě **ta** největší pomoc, kterou lidský duch může dostat, protože ho to nutí k **oné** čilosti, která je od něj jako od jakéhokoliv jiného tvora ve stvoření požadována. Jedině čilostí vyvíjí se zákonitým způsobem, podporuje také okolí a zesiluje. Avšak místo toho pěstoval doposud na tak mnohých místech jen lenost, která ochromuje ducha.

V budoucnosti tedy již více nesmí být dáváno nic, není-li za to poskytnuta protihodnota, ať již i jen ve skutečně čisté radosti! Jedině v tom spočívá probuzení všech lidských duchů zde na zemi, kteří potřebují správný pohyb k uzdravení a zesílení jako hrubohmotné tělo jako **všechno** ve stvoření! Bez neustálého pohybu v tvořivém tlaku Boží síly není žádného opravdového pokroku, žádného radostného vzestupu a žádného požehnání

přinášejícího přitakání veškerému bytí!

„Stvoření leží rozprostřeno v celé své kráse před tebou, člověče, avšak **hýbej se v něm také sám** a získej z něj to, co mít chceš!“

Tak hučí mocné napomenutí ze Světla jako hybný zákon ve vysokém tlaku. A tento tlak je nyní v soudu zesílen. Kdo není zcela ochoten jej užitečně použít pro sebe a pro jiné k požehnání v neúnavné činnosti, kdo nechce jít s tímto silným tlakem, bude jím zlomen, rozdrcen jako překážka a jako nepoužitelný rušitel míru!

Tento zákon neustálé nutnosti pohybu stojí v tomto světě již od počátku. Avšak člověk dovedl ho ve své ješitnosti až k soustrasti, aby se **on** jako dávající nechal obdivovat, jakož si i vytvářel otroky nehodné lidství skrze povinnost díku.

Mnozí ve stoupající lenosti tímto ochromeni stali se duchovními mrzáky, kteří již jen mohou nenávidět a závidět všem, kteří si něco získali. Pohybuj se konečně sám v duchu i na zemi, člověče, abys **získal**, co potřebuješ a co chceš mít. Každá úleva v tom je pro tebe jedem! Učiní tě malátným a ochromeným, vede k pohodlnosti s nezdravými přáními a nakonec k tělesné nemoci a duchovnímu rozkladu!

Pohyb ve vyrovnání mezi dáváním a přijímáním stane se podle vůle Boží neúprosným přikázáním budoucnosti! **To platí pro všechna životní postavení!**

Není žádného vyrovnání v tom, když majetným bude nějakým nařízením nebo zákonem vzato, aby tím bylo dáno jiným!

To je příliš jednostranné a nezdravé, chybí v tom **život**, protože se to nezachvívá v zákoně stvoření. Vedení státu nesmí nikdy brzdit soukromé vlastnictví, nýbrž ho má podporovat a **chránit**. Nemá si také v nesnázích pomáhat tím, že sáhne násilím do kapsy svých občanů, aby nakládalo s cizím majetkem, jen aby si samo sobě usnadnilo práci. K hlavnímu účelu státu přece v první řadě patří poskytnutí záruky ke svobodnému a nerušenému vlastnictví jeho občanů.

V nouzi si musí hledat pomoc **ze sebe**, se svými **možnostmi**. Vedení státu a občan státu nesmí být nikdy sloučeni v jedno, protože to jsou dvě oddělené věci, ve kterých má každý zůstat sám v sobě zdravý, avšak které musí stát neustále vedle sebe v plné harmonii, vzájemně se podporující.

Tak jako žena a muž musí být ve zcela zdravém manželství nebo jakým je v domácnosti stvoření působení všeho bytostného a duchovního!

Občané státu mají uvnitř domácností pečovat způsobem svého života o mír, blaho a rozkvět a vedení státu to má provádět řízením navenek k rozvoji vnitřního rozkvětu a udržování míru prostřednictvím styku s jinými státy a národy.

Každá část se ve své činnosti musí pro sebe plně rozvíjet, potom se také nebudou vzájemně brzdit, nýbrž podporovat.

Pokud vedení státu rozvíjí své schopnosti převážně jen navenek a při tom **skutečně něco dovede**, tedy je také k tomu způsobilé, pak z toho vzejde mír **v** zemi zcela samočinně.

Avšak k tomu je nutné, aby v lidech proběhla **přeměna v**

duchu. Tak, jako tomu bylo doposud a ještě je i nyní, nebude moci být nikdy provedeno zdravé vyrovnání, které se zachvívá v prazákonech stvoření, v čemž jedině spočívá blahobyť a mír; neboť celé lidstvo až na několik málo výjimek stojí proti těmto nezkřivitelným zákonům ještě nevědomě, čímž tyto zákony nemohou působit **pro** ně, nýbrž celé stvoření se postavilo **proti** němu. Avšak lidstvo je při tom **slabší** a nevyhnutelně podléhající část, dokud se nakonec nepoddá, protože se poddat musí. Do té doby však zůstává skutečný prospěch vyloučen.

Nelze ovšem potom očekávat vůbec nic jiného, než že ve vyrovnání musí být pro každé dávání také naplněna protihodnota v nějaké formě. Nikdo nesmí považovat za samozřejmé, že ten či onen jeho bližní pro něj z pouhé ochoty něco vykoná, aniž by za to dal alespoň i jen dobré slovo. Takové slovo, které má pro druhé také **hodnotu!** Ne snad takové, které znamená jen formalitu.

Vytvořte **v tom** pořádek, lidé, a vytvoříte si tím nejprve zdravý základ, který ponese zdravou výstavbu.

Rovněž takzvané čestné úřady jsou od zlého. S několika málo výjimkami jsou jen záminkou a mostem pro nízkou ctižádost, pro panovačnost a pro veškeré úsilí, které se chce **uplatnit** a být nápadné. Ne, to není nic pravého a není to také chtěno pro pozemský společenský život, protože to v sobě nechává povstat a podporuje jen nezdravé. Avšak jen kvůli několika málo výjimkám nesmí být tak mnohé návnady zla přímo živeny.

Také při tom mají být základem Boží zákony, nezměnitelně, aniž by se to kvůli přáním lidstva a kvůli jeho ješitnosti nebo slabosti napřed pokřivilo, jak se to doposud vždy

dělo.

V **tomto** způsobu pomoci, který se na zemi doposud volil, není láska; neboť láska se snaží činit jen **to**, co je druhým **skutečnou** pomocí.

Nechte vanout **svěží**, drsný a jasný vítr, aby odvál dusno a změkčilost, a nehleďte na to, když se tak mnohý nezdravě zhýčkaný na začátku při tom tuze nachladí.